

ALEXANDRU MIHAIL NIȚĂ

CERURILE DESCHISE

VERSURI CU ICOANE

©Alexandru Mihail Niță

Coperta și tehoredactare: Sorin Maier

Corectura: Ioan Cișmileanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIȚĂ, ALEXANDRU MIHAIL

Cerurile deschise : versuri cu icoane /
Alexandru Mihail Niță ;
cu o pref. de pr. prof. dr. Vasile Mihoc.
Făgăraș : Editura Agaton, 2018
ISBN 978-606-8933-08-5

I. Mihoc, Vasile (pref.)
821.135.1

Această publicație se distribuie gratuit

ALEXANDRU MIHAIL NIȚĂ

CERURILE DESCHISE

VERSURI CU ICOANE

Cu o prefață de Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc

Colecția Povestiri, Poezii, Memorii-2
Făgăraș 2018

Despre autor:

Alexandru Mihail Niță, născut în 1942 în București

Studii:

Liceul Iulia Hașdeu, București 1956 – 1960,

Conservatorul de Muzică Ciprian Porumbescu, București 1960 – 1965, secția Pedagogie, Muzicologie.

Profesor de vioară la Școala de Muzică din Giurgiu, 1965 – 1968, apoi la București.

Realizator de emisiuni muzicale la TVR și Radio România 1968 – 1981.

A emigrat în SUA pentru reîntregirea familiei în 1984.

Studii în SUA:

Doctorat la University of Metaphysics din Los Angeles cu teza *The Transcendental Dynamic of the Musical Structures* 1996.

Alege calea monahală din Sfântul Munte Athos, la Schitul Prodromu, 2001 – 2003, apoi la Chilia Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul de la Colciu, 2003 – 2008.

Revine în România la Mănăstirea Sfântul Brâncoveanu, Sâmbăta de Sus în 2008.

Cărți publicate:

DESFIGURAREA ȘI TRANSFIGURAREA LUMII- Eseuri, Editura EIKON, 2006, carte apărută cu binecuvântarea ÎPS Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului și o prefață de Răzvan Codrescu

TREPTELE RAIULUI – Eseuri, Editura ANASTASIS, 2008, carte apărută cu binecuvântarea ÎPS Dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului și o prefață de Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc

PARADIZIACA EXPEDIȚIE - Roman, Editura CHRISITIANA, 2011 cu un Cuvânt Înainte de Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc și o Postfață de Răzvan Codrescu

IUBIRILE ȘI TAINELE TAMISEI - Roman, Editura ANDREIANA, 2013, carte apărută cu binecuvântarea ÎPS Dr. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului și un Cuvânt Înainte de Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc

Cuvânt de bucurie

Omul, ființă cuvântătoare, ajunge uneori de se simte la strâmtoare în exprimarea comună. Inima lui vrea să spună mai mult și mai presus decât o poate spune în limbajul obișnuit. Atunci țâșnește din ființa lui poezia. Care este tot atât de veche pe cât de veche este omenirea însăși.

Prin poezie, omul aduce la cuvânt cele mai înalte trăiri ale sale. Din totdeauna a simțit omul în ființa sa fiorul sacru al exprimării artistice, în poezie și în cântare. Și, desigur, în primul rând, trăirile religioase, duhovnicești și-au aflat expresia în limbaj poetic. Căci, într-adevăr, omul credincios trăiește acut, adeseori, simțământul neputinței cuvintelor de a exprima stările înalte, de a spune cât de adâncă îi este mulțumirea și bucuria pentru bunătățile și darurile Creatorului. Simte că lui Dumnezeu îi poate vorbi mai pe măsură în poezie și în cântare. Și că Dumnezeu Însuși primește cu bunăvoință aceste moduri înalte de a I se adresa de către om. Nu ne mirăm că o bună parte din textele Vechiului Testament sunt, de fapt, texte poetice.

Desigur că structurile prozodice ale poeziei ebraice sunt destul de diferite de poezia cu care suntem obișnuiți. Dar nu e mai puțin vorba de poezie, de exprimări artistice de o mare finețe și de o valoare infinită. De la minunata cântare a lui Moise (pe care o cântăm până astăzi în slujba din Sâmbăta Mare, adică în ceea ce constituia încă de la începuturile Creștinismului minunata slujbă a Privegherii pascale), până la cartea Iov, adevărată capodoperă poetică, și până la cununa poeziei vechi testamentare pe care o constituie Cartea Psalmilor,

poezia este prezentă în atâtea forme și într-o atât de mare măsură în Sfintele Scripturi ebraice.

Dacă Sfintele Scripturi sunt inspirate, în sensul că ele au ca principal Autor pe Dumnezeu Însuși, poeziile biblice poartă pe deasupra girul inspirației poetic-artistice. „În Dumnezeu voi lăuda graiul, în Dumnezeu voi lăuda cuvântul”, zice psalmistul (Ps 55,10), prin aceasta înțelegându-se prezența inspirației divine nu numai la nivelul exprimării adevărului, ci și la acela al limbajului poetic.

Tradiția poetică vechi testamentară își află continuitate în Noul Testament. Sunt atât de cunoscute cântările legate de venirea în lume a Mântuitorului: cântarea Fecioarei Maria care-L purta în pânțece pe Mântuitorul lumii la întâlnirea cu Elisabeta care-l purta în pânțece pe Ioan Botezătorul („Mărește, suflete al meu pe Domnul”, Lc 1,46-55); cântarea Dreptului Zaharia (Lc 1,68-79); cântarea îngerilor lăudând nașterea lui Hristos („Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu”, Lc 2,14); și cântarea Dreptului Simeon (Lc 2,29-32). Dar, mai ales în Epistole, atât în Epistolele pauline, cât și în cele sobornicești, găsim imne și fragmente de imne creștine, care exprimă marile adevăruri ale credinței celei noi și mântuitoare. Iar Apocalipsa cuprinde mai multe cântări pe care le cântă corurile cerești și, referindu-se specific la cântarea cea veche a lui Moise (Apoc 15,3), această minunată scriere ne vorbește și de „o cântare nouă” (Apoc 5,9; 14,3), adică de cântarea creștină, închinată Mielului biruitor.

Pe linia acestei tradiții s-au creat sfintele slujbe ale Bisericii. Ele cuprind nenumărate cântări, adică poezii cu melodii, spre lauda lui Dumnezeu și a lucrării Sale de mântuire, a Născătoarei de Dumnezeu și a sfinților.

Biserica ne face astfel să înțelegem că, așa cum spune psalmistul, „lui Dumnezeu plăcută Îi este cântarea” (Ps 146,1).

Frumoase și plăcute sunt poeziile pe care Fratele Alexandru ni le dăruiește în acest volum. Plăcute nouă și, desigur, și lui Dumnezeu plăcute. După ce a scris și a publicat câteva volume de proză, autorul acestui mănunchi de frumuseți poetice a simțit nevoia să spună mai mult și, mai ales, într-un mod mai înalt și mai adecvat exprimării realităților duhovnicești.

Este minunată creația dumnezeiască în mijlocul căreia am fost așezați, și poetul nu poate decât să se extazieze în fața negrăitelor frumuseți care-l înconjoară. Când privește însă cu o privire duhovnicească, omul credincios nu poate să nu fie dezamăgit și profund îngrijorat de mulțimea și de grozăvia ispitelor, ca și de starea atâtor semeni care le cad victime și care se îndreaptă „Rostogol/ Într-o groapă de nămol/Mlaștină ce-nghite/ Cetățile nesfințite...” (*Discordie*). Realitatea umanității aflată sub imperiul păcatului pierzător îl face pe poet să strige în geamăt de durere. Dar chiar dacă pare că lumea se află sub o „ec lipsă totală de Lumină Lină” (*Eclipsa*), chiar dacă Iuda cel „orbit de gologani” în care-și „face cuib Satana” (*Discordie*) este atât de concret prezent în realitatea lumii, credința îl ajută să perceapă, dincolo de toate și mai presus de întreaga și groasa întunecime a răului și a păcatului, prezența tainică și minunată a lui Dumnezeu, ampla și splendidă desfășurare a lucrării Sale mântuitoare. Astfel încât timpul i se face priveghere și sufletul i se înalță în rugăciune : „Ruga se-mpletea/ În fire subțiri/ Cu iz de trandafiri/ Și se auzea/ Peste lumea asurzită/ Spre prigoana ademenită/ De războaie și

fanfare/ A țărilor fără hotare/ Despuiate de credință/
Azvârlite-n neființă” (*Priveghere*).

Diferite momente (și momente liturgice) ale zilei, diferite sărbători, dar și descoperiri, gânduri și trăiri diferite îi oferă prilejuri ale meditației poetice, toate orientate spre momentul unirii, al „topirii” proprii ființe în „inima” lui Dumnezeu: „Se-ndoaie Lumina în foc de idei,/ Pe mine, pe mine te rog să mă iei./ Mi-e dor, tare dor de inima ta,/ Mult îmi doresc să mă topesc în ea...” (*Eshaton*).

Metafora, figura de stil, în general, sunt la ele acasă în poezia Fratelui Alexandru. De aceea, ele oferă, cu adevărat, așa cum o face întotdeauna adevărata și marea poezie, secvențe ale unei căi de izbăvire din deșertăciunea veacului și trepte ale unui suiș spre înalt. Gând concentrat este versul adevărat, adevăr ce se confirmă, iară și iară, în aceste frumoase poezii, pe care le citești cu bucurie, descoperind, iară și iară, că au, într-adevăr, să-ți spună lucruri de preț și că transpun în cuvinte stări înalte pe care, poate, și tu le-ai trăit, în alese stări de har.

Vă îndemn să le descoperiți și voi, în tot adevărul și în toată frumusețea lor.

Pr. Prof. Vasile Mihoc

TIMP OMNIPREZENT

Timp omniprezent
Se strecoară lent
Peste tot și toate
Și așteaptă fapte
Să ducă mai departe
Viață nouă,...moarte...

Aripile sale
Largi și ancestrale
Coboară din cer
Celor care cer
Daruri și încercări
Suflate pe cărări
Către poiana de flori
În glasta albastră
Din a cerului fereastră
Larg deschisă să primească
Ruga pământescă
Menită să sporească
Comoara cerească
Când Timpul va să se oprească!

CERURILE DESCHISE

Cerurile deschise

Stelele sunt ninse

De Lumina Lină

Din Raza Divină

A Sfintei Slave

A Tatălui Ceresc

Ce oamenii o iubesc.

Cerurile deschise

Cu făclii aprinse

Gata să primească

Jertfa omenească

A Sfântului Martir Ștefan

Prăznuit an după an

La Nașterea Pruncului Iisus

Care-l cheamă iară sus

Pe cel care cu glas mare a spus

Sufletelor închise

Văd cerurile deschise

Și pe Fiul Omului

Stând de-a dreapta Lui Dumnezeu

În al Iubirii apogeu

Unde mă înalț acum și eu.

Alungat cu pietre-n Rai

De dușmanii Lui Hristos

E primit cu mult alai

Acolo-n cer, dar și aici, jos

În Bisericile Sfinte

Ușile, ușile, cu înțelepciune

Să luăm aminte

La credință, fapte bune și cuvinte

Din suflet curat dăruite

Aproapelui și vrăjmașului

Vecinului și tâlharului.

Gândul și inima vorbesc

Pe Cale ne întăresc

Vorba bună ne aduce

PACE și la cer ajunge

Ca o cheie minunată

La poarta Raiului descuiată

CULOAREA TIMPULUI

Culoarea timpului aprinsă
În tainice chilii pătrunse
De cântul șoaptelor ascunse
În clipe dulci din lumea stinsă

Topește viața-n veșnicie
Mai sus de cerurile albastre
Prelinsă dulce pe sub astre
În boarea stelelor ce-adie

Serafic glas de psalmodie
A vieții care va să vie
Dinspre Lumina de acasă

Ce inima adânc apasă
Belșug de Aur în văzduh
Treime Sfântă văz în Duh.

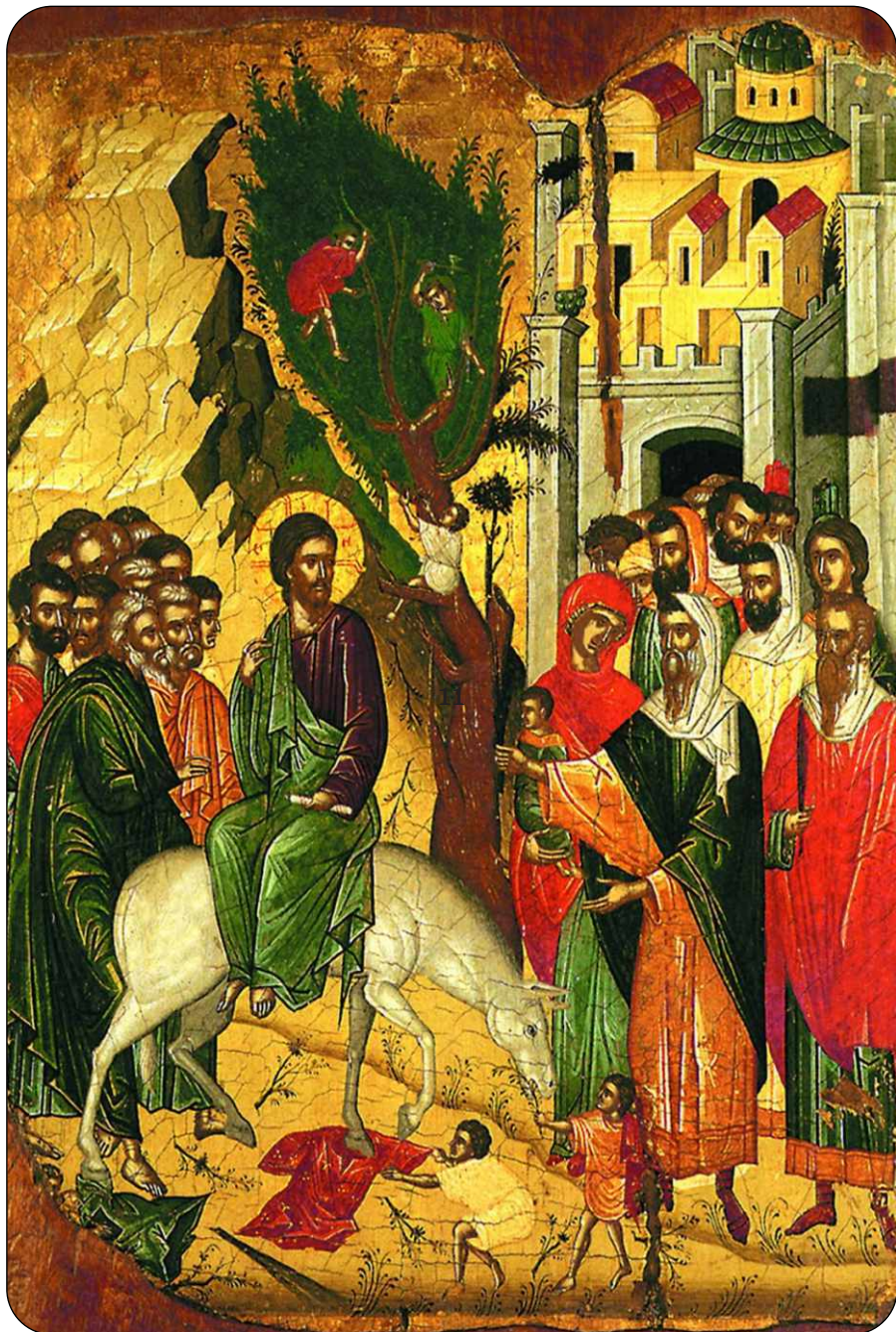
FLORIILE

Florile, iată, din nou s-au deschis,
Petale sărută lumina,
Stropii de Soare din Paradis
Cheamă la lucru albina.

Ierusalimul poarta-și deschide,
Mânzul asinei aduce-n cetate
Pe Împăratul Care închide
Izvorul celor multe păcate.

Finicul, măslinul fruntea-și apleacă,
Daruri de ramuri către copii,
Cu toții cununi să-mpletească
În inimi izvoare de bucurii.

Osana, Osana întru cei de sus!
Îngeri, sfinți și oameni vestesc.
Brațe, strângeți la piept pe Iisus!
Popoare și flori pe Hristos Îl slăvesc.

LUMINILE PAȘTELUI

De unde vine prima vară?...
Dinspre Lumina ne solară
Ce ziua o-nmulțește
Și floarea o izbucnește
În muguri, pui de fruct,
Din seva gliei supt...
Unde se ascunde noaptea
Și se îngroapă moartea?...
Mai jos de cripta goală
În vindecata boală
A pocăitului tâlhar,
Sfeșnic viu aprins de HAR,
Purtat pe aripa de lemn
Al dezrobirii veșnic semn,
Înfipt în umbra lui Adam
Uscatul ferecatul ram,
Zvârlit din cer, acum iertat,
La PAȘTELE cel așteptat,
Când *HRISTOS A ÎNVIAT!*

RUSALII

Se răscolește lumea
Istoria se-noadă,
Se-aprinde Cincizecimea
Și Flacăra dă roadă.

Pe creștet și pe suflet
Străluce dulce HARUL,
Cu revărsări de vuiet
A înălțat Altarul.

Veniți de luați LUMINĂ
Din Fulgerul din Cer,
De care se anină
Speranțe ce nu pier.

PRODROMIȚA

Icoana, glas al iubirii depline,
Topește în suflet cântec de dor,
Cereasca vedere strânge în sine
Lumina de aur, snopi pe ogor.

Icoana aprinsă, foc viu pe ghețar,
Pălește al zilei urcuș tremurat,
Alungă ispita mai jos de tartar,
Așează în suflet bob înspicat.

Icoana adună torent de lumină
Din lacrima jertfei de seară,
Candela aprinsă de cer o anină,
Plină de stele, spre noi o coboară.

Icoana, fereastră deschisă la cer,
Înalță-n iubire ființa,
Nădejde și sprijin celor ce pier,
Fiul cu Maica Sa Prodromița

SCHIMBAREA LA FAȚĂ SPRE O ALTĂ VIAȚĂ

Tabor strălucitor din cer
Cu raze ne-nfășoară
Acum când gândurile pier
În aurul ce ne-mpresoară

Văzduhul aprins de scânteii
Se biruie în noaptea de vară
Pe norii prelinși cu alei
De Duhul ce ne-nfioară

Răscrucea de Ere în văpaie
Deschide Istoria în noi
Inima în rugă înconvoaie
Egoul spre Lumea de Apoi

Veniți la miezul nopții
Pe Muntele Tabor
Să ascultăm cu toții
Al Îngerilor Cor!

STEAUA DE LA BETLEEM

Aripa diurn nocturnă
Timpul alungat îl curmă
Stins sub pleoapa unui gând
Înflorit din dor flămând.

Unde-i Gea, unde-i Cosmos?
Unde-i dintele lui Cronos?
Unde-s Soarele și Luna?
Marea, insula și spuma?

Loc de taină le-a ascuns
Inima mi le-a pătruns
Cu Iubirea lăcrimată
Din privirea strecurată

Printre genele lipite
De LUMINĂ poleite
Spre spirala nesfârșită
De la Betleem pornită.

NAȘTERILE DOMNULUI

Domnul mai-nainte de toți vecii S-a născut
Din Tatăl Cel fără-de început
Dumnezeu mereu Se naște
La Crăciun, dar și la Paște.
La Betleem din Duhul Sfânt
La Ierusalim din Sfânt Mormânt.
A noastră naștere de zi cu zi
Ne-aduce creșterea până vom fi
Tot mai buni și mai creștini
Cu iubire de vecini,
De aproape și vrăjmași
Să avem noi primii pași
De-mpăcare și zidire
A Bisericii Unire.
În milenii de-ncercări,
Războaie și ruinări,
Martiraje și morminte,
Icoane și moaște sfinte,
Biserici și Catedrale,
Ale Tale dintru ale Tale
Îți aducem mulțumire,
În Iubire și Unire
Pe Munte de Fericire!

FERICIȚI CEI SĂRACI...

Fericirea sărăciei

Crește

Bucuria dărnicii

Viața o-ntărește,

Calea o sporește

Peste boli și vai,

Aripi către RAI

Sărăcia duhului

Bogăția Raiului

Averea săracilor

În Împărăția Cerurilor

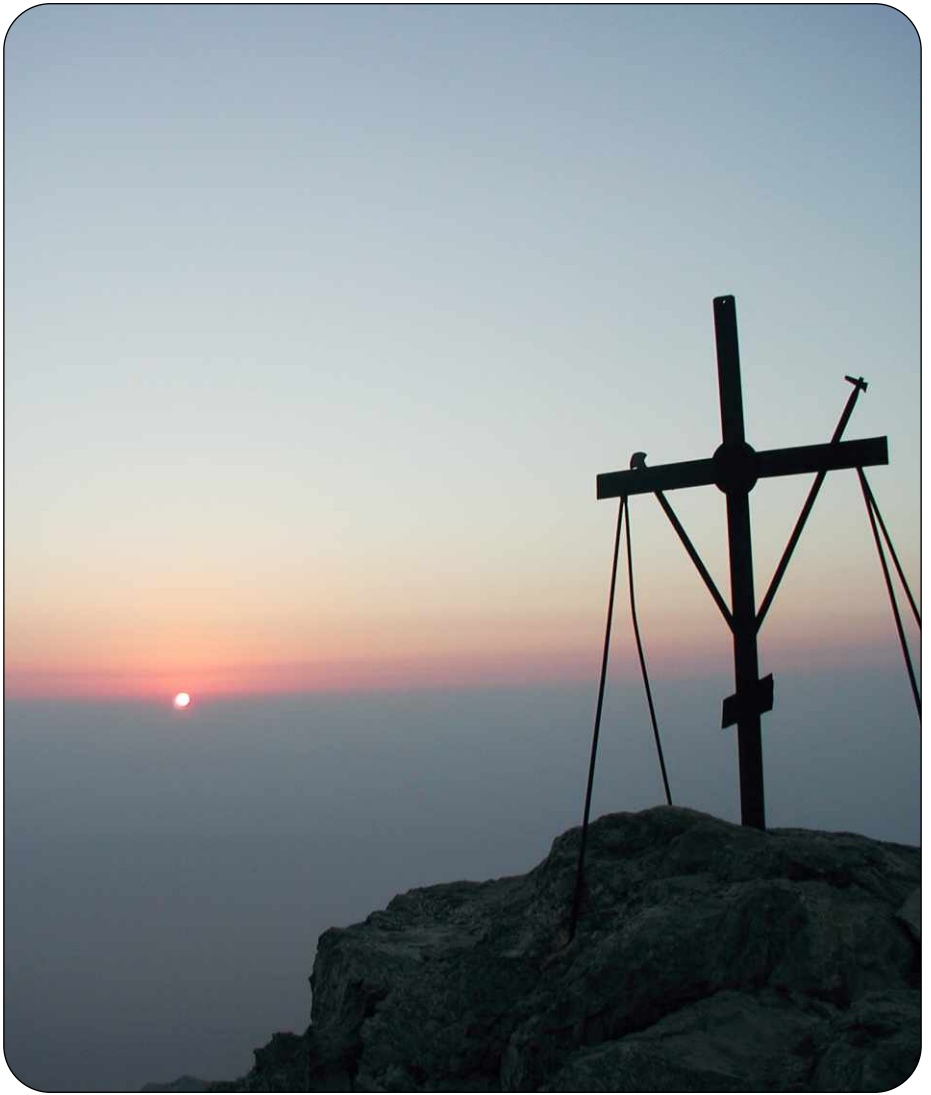
VECERNIE ATONITĂ

S-a îmbujorat pământul
Marea l-a stropit cu-n val
Peste deal se-apeacă vântul
Suflă colbul jos la mal.

Ziua se ascunde-n stele
Codrul verdele și-a stins
Pleoape-nchise de zorele
Scară cerului au tins.

Crinii din cățui măiestre
Tămâiază lin văzduhul
Toaca bate la ferestre

Din înalt pogoară Duhul
Peste firea-ngenunchiată
Sub icoana nepictată.

IZVORUL VIETII

Precum izvorul de sub stâncă

Așteaptă buza însetată

Și boarea floarea înmiresmată

Așa Hristos ne-așteaptă încă

Cu bucurii să ne hrănească

Și să ne umple de Lumină

Răpiți din lumea grea de tină

În DUH la Țara Îngerească

IZVORUL VIETII
PRECUM IZVORUL DE SUB STANCA
ASTEAPTA BUZA INSEIATA
SI BOAREA FLOAREA-INGHESATA,
ASA HRISTOS NE-ASTEAPTA INCA
CU BUCURII SA NE BRANDEASA
SI SA NE UMPLA DE LUMINA,
RAPTI DIN LUMEA CREA DE TINA,
IN DUA LA TARA INCERTASEA.
•
AMIN

ECLIPSA TOTALĂ

Ec-LIPSA TOTALĂ

De Lumină Lină

A SFINTEI SLAVE

A TATĂLUI CERESC

Soare, zări ne părăsesc,

Noaptea grea și lungă

Timpul îl alungă

Cerul și Pământul nu se mai zăresc

Unde suntem oare?...

Unde ne găsim?...

Vulcanica dogoare

Cum s-o risipim?...

Află-ți gândul bun

Fapta și inima curată îți spun:

Privește oglinda sufletului tău

Acolo negreșit să-L vezi pe DUMNEZEU!

Cei care iubesc Legea ta se bucură de multă pace,
nici o piedică nu le stă în cale
(Ps 118, 165)

ESHATON

Prin bolta cerului, planetara lentilă,
Nămeții de stele se strecoară-n pupilă,
Convexă, concavă, adună și-mparte
Șiraguri de gânduri gata de fapte.

Timpul din ani măsoară gigante distanțe,
Muzici astrale propun rezonanțe,
Spre galaxii spirale la mii de parseci,
Unde-s planete cu albi de râu seci.

Se-ndoaie Lumina în foc de idei,
Pe mine, pe mine te rog să mă iei.
Mi-e dor, tare dor de inima ta,
Mult îmi doresc să mă topesc în ea,

Să cresc în fire de șuvoaie dalbe,
Ce prefac în scrum păcate din jalbe,
Păstrate de jalnici bicornuți bipezi,
Pe care niciodată să nu-i vezi, să nu-i crezi.

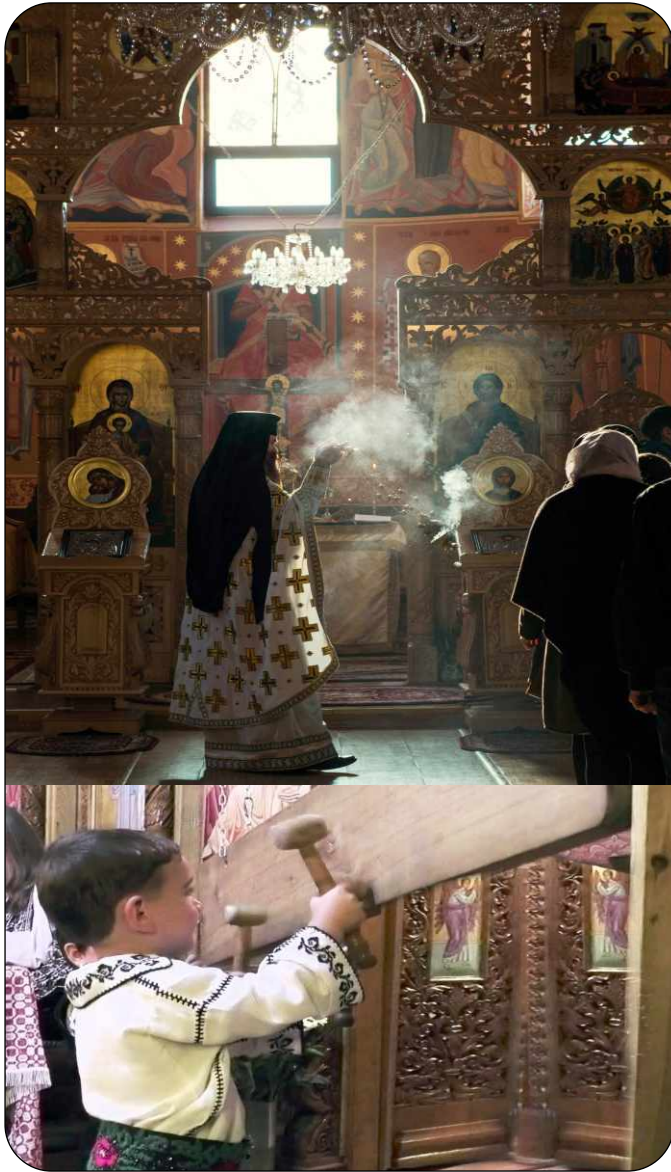
Aripi de înger, penel de icoane sub cer,
Pe firmament înfiripă volute de abur ce pier,
Spre zări rotunjite în geana de-amurg,
Zâmbet din iris blajin – HRISTOS DEMIURG.

ANOTIMP

Ninge
Toamna se stinge
Sub valuri de ger
Căzute din cer
Codrii cer
Topoarelor
Să le despoaie
De uscatele straie
Pâraie
Se-adună
Sub lună
În şuvițe,
Plete de argint
Ce se întind
Arcuri de raze
Cuprinse în vase
De flori
Tremurate-n flori
Până la sori
Solemn,
Toaca de lemn
Ascultă tăcerea
Dulce ca mierea

În rugăciune,
Ochi de tăciune
S-a ascuns sub boaba de nard
Peste ispite ce ard
Foc s-a aprins
Și a cuprins
Inima, mintea și viața
Văpaia sperie ceața
Norilor din gând,
Doamne, de TINE-s flâmând.

NIMICNICIE ȘI VEȘNICIE

Strâns,
Ascuns în plâns,
În sine,
Nihil sine,
Nihil sine DEO
Nihil, nihilism,
Te-ai întins
Și-ai cuprins
Vieți și țări
Până-n zări...
Ai pretins
C-ai învins,
Dar te-ai stins
Respins
De toți cei
Care știu că-n zei
Sunt bicornuți mișei
Vulcani noroioși
Ce se cred făloși
Dar sunt răi și arțăgoși
Veșnic dușmănoși
Dar neputincioși
Sub Crucea de lemn
Al TREIMEI semn
Pe frunte, piept și umeri,
Doamne să ne numeri
Printre ale Tale oi
În al Raiului zăvoi.

VEȘNICA UNIRE

Pe Pământ Unire nu e,
N-a fost, nu e, nici va fi
De când Lucifer căzut-a, unde?
Pe-aste țarini și stihii.
Tot aici Adam și Eva
Azvârliți au fost de Sus
Când au mușcat din seva
Mărului pe tavă pus.
De atunci și pân-acum
Dezbinarea e pe drum,
Aduce pârjol și scrum.
Fructu-acela blestemat
Cu venin a fost stropit,
Poleit și-ncondeiat,
Tuturor e oferit.
Din pom a fost rupt și a corupt,
Corupția a aprins erupția
Lăcomiei și puterii,
A statuii și căderii,
A căderii din unire
Și a lipsei de iubire.
Până când, și până unde?...
Pân-la râul fără punte
Ce ținea departe frații
Fără a fi de două nații,
Ci doar una românească,
Gata iar să înflorească.
Moldavia și România
Au ieșit de sub robia
Vrăjmașilor, păgânilor,
Șleahta străinilor.

După șaptezeci de ani,
Lupte mari cu alți dușmani,
Adunați de prin pustii.
Doamne, lângă noi să fii,
Să stârpești focul din țară
Ca în pace să trăim,
La Alba să ne unim
Sub CRUCEA din Catedrală,
Unde lume-a dat năvală
Cu genunchii la pământ
Îndoți de **DUHUL SFÂNT**

Și cu lacrimi în privire
Copleșiți de-a TA IUBIRE...
De atunci și până acum,
Iată veacul e pe drum,
Încă un an ce se măsoară
În alt mileniu, și altă țară...
Va fi bine, va fi rău?
Să ne-ajute Dumnezeu
Să rămânem în credință
Într-a Duhului Ființă,
Toată firea românească
ÎN HRISTOS să se unească!

PRIVEGHERE

Fuiorul zilei se despletea
În mierea dulcelui apus
Trimis din zările de Sus
Spre toaca serii ce auzea
Și repeta Cuvânt nespus.
Vestea în prag de noapte dalbă
Pe nor de aur și argint
Cu glas de îngeri ce nu mint
A rugăciunilor grea salbă.

Priveghere, priveghere
Noaptea toată ca o roată
De suspine lăcrimate
Spre a lumilor păcate
Politici, afaceri
Și desfaceri
Bani, golani și gologani
Munți de bombe
Uragane-n trombe
Temnițe și închisori
Farduri, rujuri și unsori...
Toate ne vestesc
Cum se veștejesc
Imperii și palate
Dez unitele state
Veșnic ferecate
În ele însele
Cioburi și surcele
Robite în lanțuri grele

Ruga se-mpletea
În fire subțiri
Cu iz de trandafiri
Și se auzea
Peste lumea asurzită
Spre prigoane ademenită
De războaie și fanfare
A țărilor fără hotare
Despuiate de credință
Azvârlite-n neființă.

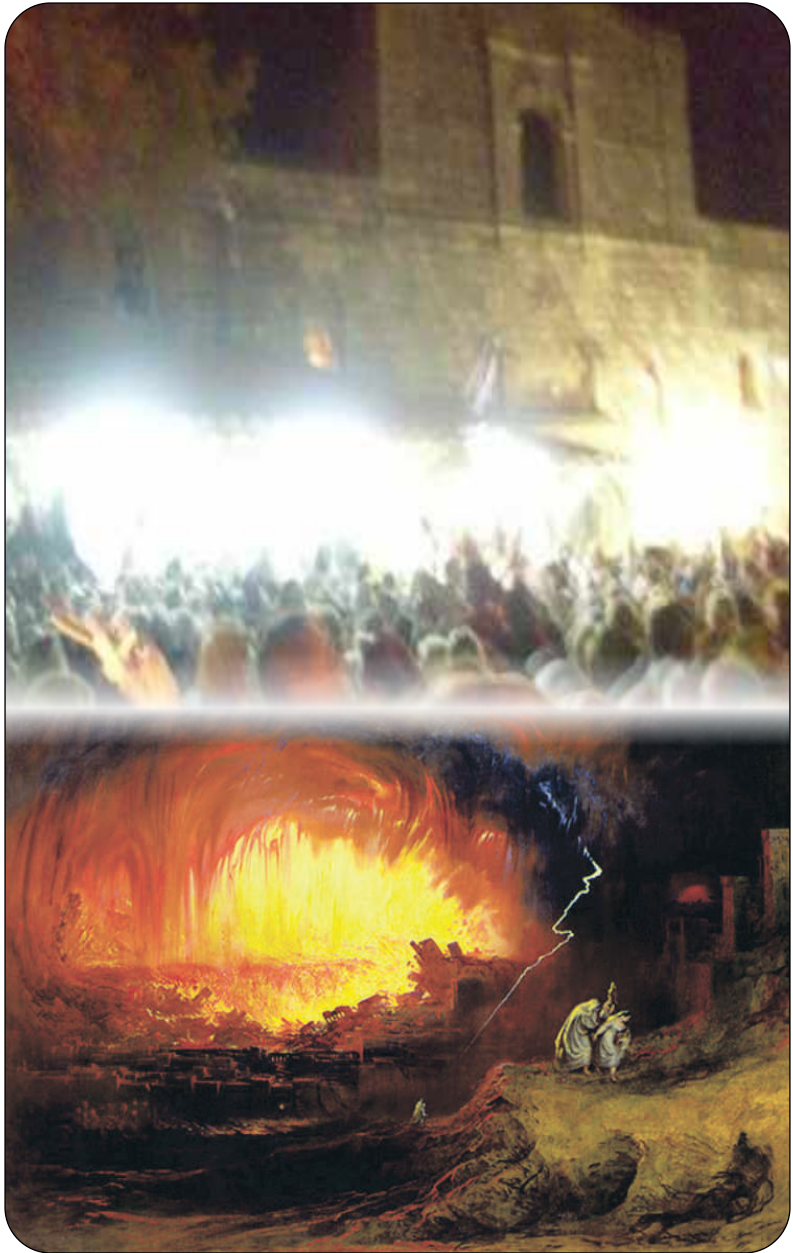
Însă Tatăl ne veghează
Privegherea priveghează
Ne trimite câte-o rază
De sub zarea-ntunecată
O făclie despicală
Pe aripi de înger purtată
Către-a noastră întunecime

Doamne ai milă de mine
Și de noi, de noi cei goi
La Judecata de Apoi!

DISCORDIE

Discordia planetară	De atunci și până azi
Demult ne împresoară	Tu ai grijă să nu cazi
Cu vești ce înfioară	Precum Iuda pentru bani
Lumea toată	Biet orbit de gologani
Lumea toată	Pumn de arginți
Ca-ntr-o roată	Tâlhar de minți
Rostogol	Mintea și inima
Într-o groapă de nămol	Acolo-și face cuib Satana
Mlaștină ce-nghite	Cuib de jale și durere
Cetățile nesfințite	Lacrimi și sfâșiere
De Yahweh trăznite	Unde tot omul piere
Sodome și Gomore	De nu strigă AJUTOR!
Fără ani și ore	Sfinților veniți că mor!
În beții și hore	Doamne suie-mă pe nor
Jertfe sub lună plină	În LUMINA DIN TABOR!
La a demonilor cină	
Legiuni ce ne dezbină	

SUS, ACOLO LA IISUS

Sus, acolo la Iisus
Iară îngerii s-au dus
În zbor lin, întraripat
Unde DUHUL i-a purtat
Ca să ducă ce-au aflat
Gânduri și fapte terestre
Culese pe la ferestre
Deschise și luminate,
Sau cu păcate ferecate.

*Doamne, eu atât îți cer
Să aprinzi acolo-n cer
O scânteie de Lumină
S-o trimiți la noi să vină
Și să șteargă a noastră vină
De ocări și blasfemii
Și ucideri de copii,
Milioane, mii de mii,
Batjocură de Sfinți și Cruce...
Unde Doamne ne vom duce
Cu puhoiul de păcate
Și Biserici dărâmate,
Chiar și-n suflet ruinate
De ispite măcinate
În iluzii de doi bani,*

*Rânjete de șarlatani,
Mercenari bine plătiți,
Parfumați, ferchezuiți,
Cu costume noi, distinse,
Dar cu sufletele stinse.
Manechine programate
Ca să-i cumpere în rate
Pe naivii mici și mari
Și să-i vândă la barbari
Ai creștinilor tâlhari.*

*Doamne, cu mila Ta
Miluiește toată lumea
Din Sinai până-n Tabor*
HRISTOASE
PANTOCRATOR
Al nostru ocrotitor

GRABA TIMPULUI

Timpul ne cheamă grăbit
Să ne scoată din lume
Peste valul înalt arcuit
De săgeata de spume

Țintă la cerul deschis
Srăpuns de aripi de înger
Plutind pe albastrul abis
Încununat de înfrângeri

Genunchii zdrobiți de târâș
Peste colți de rânjet pustiu
Spulberând vicleanul pârâș
Sub talpa pribeagului fiu

Brațe deschise spre noi
Lumini lăcrimate-n priviri
Vremea întoarsă-napoi
În muguri de amintiri

Iubirea îndoiaie Lumina
La ruga aprinsă de dor
Pacea inundă inima
Cu razele de pe Tabor
DOAMNE,
MAI AM TIMP CA SĂ MOR?...

Cuprins

Cuvânt de bucurie	5
Țimp omniprezent	9
Cerurile Deschise	10
Culoarea Țimpului	12
Floriile	14
Luminile Paștelui	16
Rusalii	18
Prodromița	20
Schimbarea la Față spre o altă Viață	22
Steaua de la Betleem	24
Nașterile Domnului	26
Fericiți cei Săraci.. ..	28
Vecernie Atonită	30
Izvorul Vieții	32
Eclipsa totală	34
Eshaton	36
Anotimp	38
Nimicnicie și Veșnicie	40
Veșnica Unire	42
Priveghere	44
Discordie	46
Sus, acolo la Iisus	48
Graba timpului	50